

EUROPA-PARLAMENTET

2004

2009

Mødedokument

ENDELIG
A6-0015/2007

29.1.2007

BETÆNKNING

om gennemførelsen af EF-handlingsplanen for bekæmpelse af ulovligt,
urapporteret og ureguleret fiskeri
(2006/2225(INI))

Fiskeriudvalget

Ordfører: Marie-Hélène Aubert

INDHOLD

	Side
FORSLAG TIL EUROPA-PARLAMENTETS BESLUTNING	3
BEGRUNDELSE.....	11
PROCEDURE.....	21

FORSLAG TIL EUROPA-PARLAMENTETS BESLUTNING

om gennemførelsen af EF-handlingsplanen for bekæmpelse af ulovligt, urapporteret og ureguleret fiskeri (2006/2225(INI))

Europa-Parlamentet,

- der henviser til Kommissionens meddelelse om en "EF-handlingsplan for bekæmpelse af ulovligt, urapporteret og ureguleret fiskeri" (KOM(2002)0180) og Rådets konklusioner af 11. juni 2002 desangående,
  - der henviser til sin beslutning af 20. november 2002 om EF-handlingsplanen for bekæmpelse af ulovligt, urapporteret og ureguleret fiskeri¹,
  - der henviser til Kommissionens treårige meddelelse om opfølgning af gennemførelsen af den fælles fiskeripolitik og Parlamentets beslutninger herom,
  - der henviser til Kommissionen årlige meddelelser og Parlamentets respektive beslutninger om alvorlige overtrædelser af reglerne i den fælles fiskeripolitik,
  - der henviser til FAO's internationale handlingsplan om UUU-fiskeri og de tekniske dokumenter, som FAO senere har vedtaget,
  - der henviser til Rådets forordning (EF) nr. 768/2005 af 26. april 2005 om oprettelse af et EF-fiskerikontrolagentur² og navnlig til artikel 3, litra h) deri,
  - der henviser til sin beslutning af 13. december 2001 om bekvemmelighedsflags rolle inden for fiskerisektoren³,
  - der henviser til grønbogen "En fremtidig havpolitik for EU: en europæisk vision for havene" (KOM(2006)0275),
  - der henviser til sin beslutning af 7. september 2006 om et oplæg til debat om en fællesskabstilgang til miljømærkeordninger for fiskerivarer⁴
  - der henviser til forretningsordenens artikel 45,
  - der henviser til betænkning fra Fiskeriudvalget (A6-0015/2007),
- A. der henviser til, at ulovligt, urapporteret og ureguleret (UUU) fiskeri er et væsentligt problem overalt i verden, fordi det forvolder væsentlige skader på miljøet, bidrager til en decimering af kommercielle og ikke-kommercielle fiskebestande og andre fiskearter, hvilket skaber problemer for fiskeriafhængige samfund og deres levebrød i både

---

¹ EUT C 25 E af 29.1.2004, s. 179.

² EUT L 128 af 21.5.2005, s. 1.

³ EFT C 177 E af 25.7.2002, s. 324.

⁴ Vedtagne tekster, P6_TA(2006)0347.

udviklingslande og industrilande,

- B. der henviser til, at bekæmpelsen af ulovligt, urapporteret og ureguleret fiskeri er blevet hæmmet af faktorer såsom anvendelse af bekvemmelighedsflag, omladning på åbent hav, mangel på hensigtsmæssig havnekontrol og ringe samarbejde mellem kontrolmyndighederne,
- C. der henviser til, at der i henhold til FAO's definition af UUU-fiskeri ved "ulovligt fiskeri" forstås fiskeri udført af fartøjer, der krænker love og regler i de stater, der er medlem af en regional fiskerierorganisation (RFO), ved "urapporteret fiskeri" forstås fiskerivirksomhed, som er blevet indberettet unøjagtig eller slet ikke er blevet indberettet til de ansvarlige nationale myndigheder eller til den behørig RFO, og ved "ureguleret fiskeri" forstås fiskerivirksomhed, der udføres af fartøjer uden nationalitet, eller som sejler under flag fra en stat, der ikke er medlem af nogen bestemt RFO, hvilket strider mod en pågældende organisations bevarelses- og forvaltningsforanstaltninger,
- D. der henviser til, at selv om UUU-fiskeri er et fænomen, der kan opstå i alle dele af fiskerflåden, har det størst indvirkning på højsøfiskeriet, der fortrinsvis foregår i internationalt farvand og ved de områder af kontinentalsoklen, der tilhører udviklingslande med ringe kontrolforanstaltninger, og derfor bør EU's indsats koncentreret om disse områder og denne del af fiskerflåden,
- E. der henviser til, at de fartøjer, der driver ulovligt, urapporteret og ureguleret fiskeri, bidrager til at svække besætningernes sociale forhold og deres leve- og arbejdsvilkår,
- F. der henviser til, at UUU-fiskeri og den dermed forbundne salgsvirksomhed ligeledes skaber unfair konkurrence for de fiskere og erhvervsdrivende, der retter sig efter de gældende love, herunder fællesskabsretten, EU-medlemsstaternes og andre landes lovgivning, samt i forbindelse med de forvaltningsforanstaltninger, som regionale fiskerierorganisationer (RFO) er nået til enighed om,
- G. der henviser til, at EU og dets medlemsstater skal engagere sig mere i bekæmpelsen af alle former for ulovligt fiskeri, men at det også er nødvendigt at skelne mellem EU-fartøjernes overtrædelser af fællesskabsreglerne og UUU-fiskeri, sådan som det fortolkes på internationalt plan, og under hensyntagen til, at den fiskerivirksomhed, der udøves inden for rammerne af den fælles fiskeripolitik, er reguleret, hvilket betyder, at bekæmpelsen af begge disse former for virksomhed i de fleste tilfælde indebærer forskellige fremgangsmåder,
- H. der henviser til, at Kommissionen erkender vanskelighederne ved at skelne mellem lovlige og ulovlige fangster, især i bestemte tilfælde såsom når der landes frossen fisk, eller hvis der er tale om handelsnetværk med tredjelande, og fiskene ankommer til det europæiske marked i forarbejdet stand,
- K. der henviser til, at de regionale fiskerierorganisationer udgør det bedste middel til at bekæmpe ulovligt, urapporteret og ureguleret fiskeri på internationalt plan, og at EU's deltagelse i dem giver det mulighed for at fastlægge fælles aktioner og tale med én stemme over for de kompetente internationale organisationer,

- L. der henviser til, at eksistensen af en effektiv og sammenhængende kontrolordning er af afgørende betydning for en bæredygtig politik for bevarelse og forvaltning af ressourcerne, og at det ikke kun drejer sig om at iværksætte mere restriktive foranstaltninger, men også om at anvende de eksisterende på en bedre og mere retfærdig måde,
- M. der henviser til betydningen af udveksling af oplysninger og internationalt samarbejde for bekæmpelsen af ulovligt, urapporteret og ureguleret fiskeri,
- N. der henviser til, at overskuddet fra UUU-fiskeri i visse tilfælde kan være med til at finansiere organiserede forbrydernetværks aktiviteter,
1. giver på ny udtryk for sin vilje til at bekæmpe enhver form for UUU-fiskeri, som allerede anført i dets ovennævnte beslutning af 20. november 2002;
  2. glæder sig over det fremskridt, der allerede er gjort på internationalt plan og i EU-regi med hensyn til bekæmpelse af UUU-fiskeri, men anfører, at fænomenet fortsat eskalerer, og at en yderligere indsats derfor er påkrævet;
  3. påpeger, at omfanget af UUU-fiskeri, de mange forskellige faktorer der bidrager hertil, samt det brede spektrum af juridiske, logistiske og finansielle redskaber, som er nødvendige til bekæmpelse heraf, er af en sådan art, at de kræver samarbejde på alle niveauer, herunder i Kommissionens forskellige generaldirektorater (især, men ikke udelukkende, Generaldirektoraterne for Fiskeri og Maritime Anliggender, Handel, Udvikling samt Sundhed og Forbrugerbeskyttelse), i Rådet, de individuelle medlemsstater og det internationale samfund; mener i denne forbindelse, at grønbogen om ny havpolitik for EU kan tjene som en samarbejdsramme, ud fra hvilken bekæmpelsen af dette fænomen kan iværksættes mere effektivt;
  4. gør opmærksom på, at Den Europæiske Unions globale betydning - i dens forskellige roller som en betydningsfuld fiskerimagt og som verdens største fiskerimarked - forpligter den til at føre an i bekæmpelsen af UUU-fiskeri;
  5. anfører, at EU er en af verdens rigeste og teknologisk mest avancerede enheder, samt at det er baseret på retsstatsprincipperne, hvilket forpligter EU til at øge og intensivere sine bestræbelser på at bekæmpe UUU-fiskeri;
  6. anfører, at EU kun kan fremstå med en vis troværdighed i global sammenhæng, hvis det allerede har iværksat effektive foranstaltninger til at standse sin egen deltagelse i UUU-fiskeri både i EU-farvande, og når EU-fartøjer eller repræsentanter for EU's interesser driver fiskeri uden for EU;
  7. opfordrer Kommissionen til at hjælpe udviklingslandene og især dem, som den har indgået fiskeriaftaler med, med fuldt ud at opfylde forpligtelserne i den nævnte internationale handlingsplan, der har til formål at undgå ulovligt fiskeri, idet den bidrager til at styrke de få midler, som disse lande råder over, ved at medtage konkrete foranstaltninger i de nye partnerskabsaftaler;
  8. gentager, at det fortsat er overbevist om, at det er af afgørende og åbenlys betydning, at

Den Europæiske Union på den ene side fuldt ud overholder den fælles fiskeripolitikks eksisterende bestemmelser og anden relevant fællesskabslovgivning på en effektiv, retfærdig og konsekvent måde for at begrænse urapporteret og ulovligt fiskeri, som fællesskabsfartøjer er ansvarlige for, og som foregår i Fællesskabets farvande, samt på den anden side forhindrer landing og salg af fiskerivarer, der er fanget ulovligt uden for EU; anfører, at disse forpligtelser primært påhviler regeringerne i medlemsstaterne som led i gennemførelsen af fællesskabsretten og i deres egenskab af havnestater;

9. opfordrer indtrængende Kommissionen og medlemsstaterne til at styrke afskrækningsmekanismerne (overvågning, kontrol, sanktioner osv.) og til at foreslå foranstaltninger, der gør det muligt at forebygge overtrædelser og anvende de eksisterende regler bedre;
10. gør opmærksom på, at ringe sporbarhed for fisk fører til forvirring med hensyn til deres oprindelse og gør det vanskeligt eller umuligt at skelne mellem lovligt fanget fisk og ulovligt fanget fisk;
11. finder det nødvendigt at forbedre den gensidige bistand og samarbejdet mellem medlemsstaterne med henblik på at styrke kontrol og overvågning og med henblik på at fremme foranstaltninger til regulering af handlen, som gør det muligt at påvise oprindelsen af de landede fangster;
12. finder det nødvendigt at øge havnestaternes kontrol med losning og omladning af frossen fisk, der stammer fra tredjelande, samt at forbedre samarbejdet mellem medlemsstaterne og disse lande;
13. henviser til sin ovennævnte beslutning af 7. september 2006 om miljømærkning og gentager sin overbevisning om, at de forbedringer af fisks sporbarhed fra net til bord, som miljømærkningsordninger ville kræve, i betydelig grad ville bidrage til at identificere UUU-fisk og holde dem ude fra EU-markedet; opfordrer Kommissionen til at forelægge sit forslag om miljømærkning inden juni 2007;
14. opfordrer Kommissionen og medlemsstaterne til at øge deres bestræbelser på at gennemføre de 15 aktioner, der indgår i EU's handlingsplan om UUU-fiskeri som vedtaget i 2002, herunder især til:
  - i. at sikre lige behandling af de erhvervsdrivende og afskrække dem, der inden for EU ønsker at benytte sig af bekvemmelighedsflag;
  - ii. at indføre forbud i EF-lovgivningen mod at handle med fisk, der stammer fra ulovligt, urapporteret og ureguleret fiskeri;
  - iii. iværksætte bindende regler for kontrol og inspektion inden for fælles retlige rammer over hele EU;
  - iv. at iværksætte flere EU-informationskampagner for i større udstrækning at oplyse offentligheden om omfanget og de skadelige virkninger af UUU-fiskeri;
  - v. at fremme detaljerede kontrol- og inspektionsordninger for alle de regionale

- fiskerierorganisationer, som EU tilhører;
- vi. at arbejde på at sikre, at de regionale fiskerierorganisationers kontrol udvides til at omfatte alle vigtige former for fiskeri i verdenshavene, herunder af dybhavsarter, små pelagiske fiskearter og stærkt vandrende fiskearter;
  - vii. at bidrage aktivt til at etablere og eventuelt revidere lister vedtaget af de regionale fiskerierorganisationer over fartøjer, som underminerer bevarelsesforanstaltninger, bl.a. ved at indføre observation; tilskynder til gennemførelsen af handelssanktioner mod de lande, hvis flag de pågældende fartøjer sejler under;
  - viii. at fremme de regionale fiskerierorganisationers vedtagelse af harmoniserede handlingsplaner ved at tilskynde til iværksættelse af så effektive foranstaltninger som muligt;
  - ix. at gøre en aktiv indsats for at fremme udviklingen af fangstdokumentationsordninger, idet der startes med de mest truede arter, for at sikre, at fisk, som får adgang til fællesskabsmarkedet, ikke stammer fra ulovligt fiskeri;
  - x. at fremme det internationale samarbejde inden for MCS-netværket (tilsyn, kontrol og overvågning), samt nationale ordninger med henblik på under FAO's auspicer at oprette et internationalt system med oplysninger om højsøfiskerifartøjer;
  - xi. at fastlægge fartøjets ”væsentlige tilknytning” til flagstaten;
  - xii. at fastlægge havnestaternes rettigheder og pligter;
  - xiii. at bistå udviklingslandene med at overvåge fiskeriaktiviteter i deres farvande og at bekæmpe UUU-fiskeri;
15. glæder sig over indføjelser af en pakke vedrørende UUU-fiskeri i Kommissionens arbejdsprogram for 2007, herunder en meddelelse fra Kommissionen og et forslag til Rådets forordning om en øget indsats til bekæmpelse af UUU-fiskeri; glæder sig over genetableringen af Kommissionens tværtjenstlige høringsgruppe, der oprindeligt blev nedsat i 2002;
  16. anmoder EF-Fiskerikontrolagenturet om som led i sit årlige arbejdsprogram at medtage bekæmpelse af ulovligt fiskeri og koordination af medlemsstaternes indsats på dette område som en af sine prioriteter;
  17. opfordrer alle, der er interesseret i at bekæmpe UUU-fiskeri, herunder alle EU-institutioner, medlemsstaternes regeringer, de forskellige dele af fiskeriforarbejdnings- og detailindustrien, ikke-statslige organisationer, samt andre berørte parter til at fremsætte deres forslag om EU's fremtidige indsats under de drøftelser, der vil blive iværksat af Kommissionen med dens forestående meddelelse om UUU-fiskeri;
  18. er af den opfattelse, at Kommissionen bør medtage følgende aktioner i sit forslag til fremtidig fællesskabslovgivning:

- alle fiskerfartøjer og fisketransportfartøjer, som er registreret i EU eller sejler under tredjelandes flag, og som ønsker at anløbe en havn i EU, skal være lette at identificere ved hjælp af mærkningen i henhold til FAO's standardspecifikationer for mærkning og identifikation af fiskerfartøjer;
- der oprettes et fællesskabsregister over fartøjer, der udøver UUU-fiskeri, hvori de fartøjer, som står på de regionale fiskerierorganisationers sorte lister, opføres; dette register vil fremme en smidig udveksling af oplysninger mellem medlemsstaterne og gøre det muligt at føre tilsyn med fartøjerne i forbindelse med et eventuelt skift af flag;
- der skal indføres fælles minimumsbøder for alvorlige krænkelse i alle medlemsstater, og bøderne skal være tilstrækkeligt afskrækkende;
- Rådets forordning (EØF) nr. 2847/93 af 12. oktober 1993 om indførelse af en kontrolordning under den fælles fiskeripolitik¹, samt Rådets forordning (EF) nr. 104/2000 af 17. december 1999 om den fælles markedsordning for fiskerivarer og akvakulturprodukter² bør strammes op på en sådan måde, at det bliver muligt nøje at spore fisk fra det tidspunkt, hvor de bringes om bord på et fiskerfartøj, til de når den endelige forbruger;
- alle sorte lister over fiskerfartøjer og fisketransportfartøjer, herunder deres ejere eller operatører, der er vedtaget af de regionale fiskerierorganisationer, skal offentliggøres og indarbejdes direkte i fællesskabsretten; ikke EU-fartøjer, der er opført på de pågældende lister, skal til enhver tid forment adgang til Fællesskabets havne, undtagen i tilfælde af force majeure eller af humanitære årsager; ingen fartøjer, som sejler under EU-flag, må yde de pågældende fartøjer hjælp til søs (det være sig i form af brændstof, forsyninger, omladning, etc.);
- fiskens lovlige oprindelse skal kunne påvises, inden der gives tilladelse til losning af fisken i EU-havne eller til import heraf i EU; bevisbyrden omfatter både for ladninger, der stammer fra fiskerfartøjer og fra omladning:
  - for så vidt angår fiskerivarer fra farvande, der reguleres af en regional fiskerierorganisation, dokumenter til godtgørelse af, at de fiskerivarer, der ønskes landet, er blevet fanget i overensstemmelse med den pågældende regionale fiskerierorganisationens normer, og at de kvoter, der er blevet tildelt den kontraherende part, hvis flag fartøjet fører, er blevet respekteret;
  - for så vidt angår fiskerivarer fanget i tredjelandes eksklusive økonomiske zoner, dokumentation for, at fartøjet har tilladelse til at fiske eller har fiskerilicens i de pågældende farvande og til de fiskearter, der ønskes landet;
- medlemsstater bør søge at forhindre, at fartøjer flyttes fra deres nationale register, hvis de skifter deres flag ud med flaget i et land, som af en regional

¹ EFT L 261 af 20.10.1993, s. 1. Forordning senest ændret ved forordning (EF) nr. 768/2005 (EUT L 128 af 21.5.2005, s. 1.

² EFT L 17 af 21.1.2000, s. 22. Forordning senest ændret ved forordning (EF) nr. 1759/2006 (EUT L 335 af 1.12.2006, s. 3.

fiskeriovervågningsorganisation er blevet identificeret som et land, hvis fartøjer har drevet fiskeri på en måde, som mindsker effektiviteten af de bevarelsesforanstaltninger, som organisationen har vedtaget;

- fartøjer og producenter i tredjelande, som har tilladelse til at eksportere fisk eller fiskerivarer til EU, og som er opført på lister udarbejdet af det pågældende tredjeland og offentliggjort af Kommissionens Generaldirektorat for Sundhed og Forbrugerbeskyttelse, skal sammenholdes med sorte lister over fartøjer udarbejdet af regionale fiskerierorganisationer (RFO) eller andre tredjelande; Kommissionen bør tage alle mulige midler i anvendelse for at sikre, at fartøjer på sådanne sorte lister ikke får lov til at eksportere fisk eller fiskerivarer til EU; i dette øjemed kan det overvejes at ændre Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 854/2004 af 29. april 2004 om særlige bestemmelser for tilrettelæggelsen af den offentlige kontrol af animalske produkter til konsum¹,
19. glæder sig over oprettelsen af det nye kontrolagentur og er overbevist om, at agenturet vil komme til at spille en vigtig rolle i bekæmpelsen af UUU-fiskeri; opfordrer Kommissionen til at overveje tanken om at oprette en EU-kystvagt;
  20. opfordrer Kommissionen og medlemsstaterne til at forhindre fiskeri i fællesskabsfarvand og adgang til fællesskabshavne for fartøjer, der i henhold til de gældende regler er impliceret i UUU-fiskeri, og til at forbyde import af fisk, der stammer fra sådanne fartøjer; anmoder endvidere medlemsstaterne om ikke at tillade sådanne fartøjer at sejle under deres flag og om at opfordre importører, transportører og andre berørte sektorer til ikke at omlade eller handle med fisk fanget af disse fartøjer;
  21. opfordre Kommissionen til at overvåge, at enhver fysisk eller juridisk person, der i henhold til de gældende regler er involveret i UUU-fiskeri, ikke modtager nogen form for støtte eller subvention fra EU-fonde til nogen del af deres virksomhed, og til at anmode medlemsstaterne om at gøre det samme med deres respektive nationale støtte;
  22. opfordrer Kommissionen til at gennemføre og forelægge en undersøgelse vedrørende afgifter og oprindelsesbestemmelser, som indeholder en gennemgang af mulighederne for at anvende sådanne redskaber til at tilskynde tredjelande til at sikre, at deres fartøjer efterkommer de relevante internationale kontrolforanstaltninger;
  23. opfordrer Kommissionen til at iværksætte og forelægge en undersøgelse af, om EU-lovgivningen på det arbejdsretlige, sikkerheds- og sundhedsmæssige område overholdes, om de sociale rettigheder for arbejdstagerne på denne type fartøjer respekteres, samt af deres leve- og arbejdsvilkår om bord;
  24. opfordrer Kommissionen til at bruge sin væsentlige indflydelse i de regionale fiskerierorganisationer til at tilskynde disse til at opstille lister over fartøjer med tilladelse til at udøve fiskeri (hvide lister) og over fartøjer, som er blevet grebet i ulovligt fiskeri (sorte lister); sådanne lister skal udarbejdes på en gennemsigtig og sammenhængende måde i overensstemmelse med klare kriterier; opfordrer endvidere Kommissionen til at

---

¹ EFT L 139 af 30.4.2004, s. 206. Forordning senest ændret ved Rådets forordning (EF) nr. 1791/2006 (EUT L 363 af 20.12.2006. s. 1).

tilskynde regionale fiskerierorganisationer til at identificere de lande, der ikke fører kontrol med fartøjer, som sejler under deres flag, samt disses aktiviteter, og til at bruge disse lister som redskaber, der danner grundlag for accept eller afvisning af fisk;

25. opfordrer Kommissionen til fortsat at give den højeste prioritet til samarbejdet med de regionale fiskerierorganisationer, der som Kommissionen for Fiskeriet i det Nordøstlige Atlanterhav, Organisationen for Fiskeriet i det Nordvestlige Atlanterhav eller Kommissionen for Bevarelse af de Marine Levende Ressourcer i Antarktis har vist sig som de bedste instrumenter til at sikre god forvaltning på det åbne hav med deres initiativer til bekæmpelse af ulovligt fiskeri;
26. opfordrer indtrængende Kommissionen og Rådet til at styrke bevillingerne til bekæmpelse af korruption og organiseret kriminalitet på alle niveauer;
27. er overbevist om, at nøglen til at reducere og udrydde UUU-fiskeri er fuld sporbarhed gennem hele kontrolkæden, gennemsigtige beslutninger, samarbejde inden for EU og det internationale samfund som helhed, samt – vigtigst af alt – et bevis på politisk vilje hertil hos alle parter; gentager, at fiskebestanden – medmindre der gøres en langt større indsats – fortsat vil blive decimeret, og at fiskeriafhængige samfund i EU og andre steder vil få langt større problemer.
28. pålægger sin formand at sende denne beslutning til Rådet, Kommissionen, medlemsstaternes regeringer og parlamenter, FAO's fiskeriudvalg, samt sekretariatene i de regionale fiskerierorganisationer, som EU tilhører.

BEGRUNDELSE

I mange år har det internationale samfund forsøgt at løse problemerne i forbindelse med visse former for fiskeri, som enten er åbenlyst ulovligt, eller som har været muligt på grund af mangelfuld forvaltning på enten nationalt eller internationalt plan. Der har altid eksisteret fartøjer, som har opereret på kanten af loven, eller på kant med loven. Så længe der var fisk i overflod, var der imidlertid ikke mange, der tillagde de få fartøjer, som handlede ulovligt, megen opmærksomhed. I den seneste tid har denne form for fiskeri imidlertid grebet om sig.

Det er næsten umuligt at foretage et skøn over omfanget af disse aktiviteter, da en stor del heraf udføres i det skjulte. Ikke desto mindre er der gennem tiden givet forskellige bud herpå, senest af "Marine Resources Assessment Group", som anslog, en sådan form for fiskeri på globalt plan havde en værdi af mindst 2,4 mia. dollars. En stor del af disse fangster stammer fra fartøjer fra udviklingslandene, som er for fattige til effektivt at kunne overvåge fiskeriaktiviteterne i deres farvande og forhindre ulovligt fiskeri, hvilket resulterer i tab og afsavn for befolkningsgrupperne i deres kystområder, som for at kunne overleve er afhængige af fisk som er deres vigtigste fødevarer. Ulovligt fiskeri resulterer ligeledes i direkte tab for legitime operatører inden for fiskeriet.

1. International indsats mod UUU-fiskeri

Det internationale samfund har, tilskyndet af en række individuelle lande, intensiveret sin kampagne mod det såkaldte UUU-fiskeri (ulovligt, ureguleret og urapporteret fiskeri). Til at begynde med førtes der kampagner inden for rammerne af regionale fiskerierorganisationer som f.eks. NAFO, ICCAT eller CCAMLR¹.

Fisk er imidlertid mobile ligesom de fiskerflåder, der følger dem, og de penge, der finansierer fiskerflåderne. Der er derfor indført globale instrumenter, som sætter grænser for den lethed, hvormed fiskerfartøjer kan udøve UUU-fiskeri, herunder FAO-overholdelsesaftalen og FN-aftalen om fiskebestande. For nylig, i 2002, vedtog FAO en international handlingsplan om UUU-fiskeri², som indeholder definitioner på hhv. ulovligt, urapporteret og ureguleret fiskeri.

I FAO's handlingsplan opfordres landene til at vedtage deres egen handlingsplan, hvilket Den Europæiske Union gjorde i juni 2002 på grundlag af en meddelelse fra Kommissionen³ og Rådets konklusioner af 11. juni 2002.

I FAO-planen opfordres landene til at tage gennemførelsen af deres nationale planer op til revision fire år efter vedtagelsen heraf, dvs. i 2006 for EU's vedkommende, hvilket har fået ordføreren til at fremsætte forslag om en betænkning om UUU-fiskeri for at få fastslået, hvorvidt der er gjort fremskridt (eller ej) med hensyn til gennemførelsen af EU's handlingsplan.

---

¹ Hhv. Organisationen for Fiskeriet i det Nordvestlige Atlanterhav; Den Internationale Konvention om Bevarelse af Tunfiskebestanden i Atlanterhavet og Konvention om Bevarelse af de Marinelevende ressourcer i Antarktis.

² International handlingsplan, der tager sigte på at hindre, modvirke og afskaffe ulovligt, urapporteret og ureguleret fiskeri, websted: <http://www.fao.org/DOCREP/003/y1224e/y1224e00.HTM>.

³ KOM(2002)0180.

2. Forskellige aspekter af UUU-fiskeri

I FAO's handlingsplan peges der på de mange forskellige former for aktiviteter, som kan bidrage til UUU-fiskeri, og på nationale regerings ansvar med hensyn til at kontrollere de forskellige aktiviteter, dels som flagstat, som den egentlige ejers hjemstat, som havnestat og dels som markedsstat.

Flagstat: I henhold til international ret er flagstaten (landet under hvis flag fartøjet udøver fiskeri) ansvarlig for kontrollen med, om fartøjet overholder de gældende regler, herunder fiskeriforvaltningsforanstaltninger, arbejdsvilkår, sundhedsnormer, etc. Mange fiskerifartøjer kommer ikke ind til kysten for at losse deres fangst, men foretrækker i stedet at omlade den til køleskibe, som transporterer fangsten til de pågældende havne. Disse køleskibe kan benyttes til at "hvidvaske" fisk ved at blande fisk fra lovlige og ulovlige operatører. Derfor er køleskibenes flagstater lige så vigtige som fiskerifartøjerne. En effektiv gennemførelse af de eksisterende fællesskabsbestemmelser vil kunne begrænse denne form for UUU-fiskeri, men regulativerne bør ligeledes strammes op.

Den egentlige ejers hjemstat: De stater, der ikke opfylder deres forpligtelser som flagstat, betegnes som "bekvemmelighedsflagstater". Hvis et fartøj med et bekvemmelighedsflag ejes af en skibsreder baseret i en medlemsstat, betegnes sidstnævnte som den egentlige ejers hjemstat. I McKenna-betænkningen¹ anføres, at EU-virksomheder i stor udstrækning gør brug af bekvemmelighedsflag, og at de derfor i høj grad er involveret i UUU-fiskeri.

Havnestat: Alle fisk skal bringes til en havn for at kunne videretransporteres til markedet, og havnestaten, hvor fisken losses, spiller derfor en afgørende rolle. Streng havneinspektion og -kontrol er derfor påkrævet for at forhindre markedsføring af UUU-fisk. Der eksisterer "bekvemmelighedshavne", som er kendt for at lukke øjnene for losning af UUU-fisk, og disse eksisterer både i EU og udenfor. Den kendteste, men ikke den eneste, i EU er Las Palmas på De Kanariske Øer.

Markedsstat: Transport af fisken fra den havn, hvor den losses, til fiskens endelige bestemmelsessted kræver deltagelse af mange forskellige aktører, herunder speditører, transportarbejdere og detailbutikker eller restauranter. Bag mange af disse står banker, der leverer den nødvendige kapital (vel og mærke ligeledes til redere og operatører). Inspektion af deres aktiviteter er lige så vigtig som havnekontrol, når det drejer sig om at forhindre ulovlig fisk i at indgå i kontrolkæden.

UUU-fiskeriets komplekse struktur og nødvendigheden af et harmoniseret internationalt samarbejde kan bedst illustreres med nogle eksempler.

Atlantisk tun er blandt de mest kommercielt værdifulde fiskearter i verden, især hvis de sælges på det japanske sashimi-marked. Dette har uundgåeligt ført til en markant overudnyttelse og decimering af tunfisken, som derfor kunne betegnes som en klassisk UUU-fiskeart, fordi den har været genstand for en betragtelig fiskeriindsats uden for reglerne fastsat af ICCAT - organisationen med ansvar for forvaltning af denne form for fiskeri. I 1996 tog ICCAT et dristigt skridt med aftalen om at forbyde import af atlantisk tunfisk fra to lande,

---

¹ I McKenna-betænkningen af 2001 gives en detaljeret beskrivelse af virkningen af bekvemmelighedsflag og EU's rolle i forbindelse hermed, [A5-0405/2001](#).

hvis fartøjer fangede atlantisk tun uden overholdelse af ICCAT-reglerne - Honduras og Belize (og et år senere Panama). Resultatet af disse importforbud (og senere importforbud for sværdfisk og storøjet tun) er imidlertid begrænset, og forbuddet blev efterfulgt af en række flagskift, da fartøjer udskiftede flag, som var omfattet af importforbud, med flag, der ikke var omfattet heraf. Nogle af de straffede lande tilsluttede sig ICCAT, og procedurerne inden for ICCAT bevirkede, at mange af disse fartøjer blev fjernet fra "den sorte liste"; senere dukkede mange af dem op på en "hvid liste" over fartøjer med godkendelse til at udøve fiskeri. Sanktionerne blev ophævet uden noget krav til flagstaterne om at påvise, at fartøjerne opererede i overensstemmelse med ICCAT-reglerne. I dag er den "sorte liste" skrumpet ind til næsten ingen ting, og kun to lande er omfattet af et importforbud (Georgia og Bolivia). Dette er ikke ensbetydende med, at alle fartøjer opererer inden for lovens rammer. Nogenlunde samtidig hermed begyndte burene til opfedning af tun til det japanske marked at brede sig i hele Middelhavsområdet. Denne udbredelse var så godt som ureguleret - også i EU (da strukturfondene ydede støtte til fiskeriet) - og har ført til udbredt overfiskning; f.eks. viser de statistiske data for 2005, at Frankrig overskred sin kvote med over 50 %, at Italien ligeledes overskred sin kvote, samt at ICCAT i 2000 vedtog den samlede tilladte fangstmængde (TAC) under pres fra EU i modstrid med eksperternes råd. Det er interessant at konstatere, at Japan for nylig blev taget i at overfiske sydlig tun, en særlig fiskeart reguleret af CCSBT¹. Som kompensation indvilligede Japan i at halvere sine fremtidige fangster - er EU rede til at gøre det samme inden for rammerne af ICCAT? ICCAT har med andre ord overhovedet ikke formået at regulere fiskeriet af sydlig tun og bevare denne fiskeart, idet de kontraherende parter har forsvaret deres nationale fiskeinteresser og hverken har givet efter for det politiske, økonomiske og juridiske pres eller realiseret det samarbejde, der er nødvendigt for at kontrollere UUU-fiskeriet.

I **Vestafrika** er mange lande ude af stand til effektivt at kontrollere fiskeriet i deres farvande på grund af manglen på logistiske og økonomiske ressourcer, utilstrækkeligt regionalt samarbejde eller - i nogle tilfælde - manglen på politisk vilje fra regeringens side. UUU-fiskeriet er derfor blevet normen i visse områder, hvilket har ført til en decimering af fiskebestandene og skabt store problemer for kystsamfundene, som er afhængige af fiskeriet både med hensyn til fødevarer og udkomme, for ikke at nævne den fremmede valuta, som en overflod af fiskeressourcer kan indbringe. Las Palmas er en vigtig havn, hvor der losses en stor del fisk fra Vestafrika, som enten er bestemt for EU's marked eller for transit til andre markeder. Manglen på en effektiv og behørig kontrol med losningen af fisk i Las Palmas er i vid udstrækning blevet dokumenteret. Ordføreren aflagde besøg i Las Palmas i forbindelse med indsamlingen af oplysninger til nærværende betænkning og så fisk blive løst fra et køleskib, hvis oprindelse mindst talt var uklar. Hvis fiskens oprindelse er uklar, kan lovligheden heraf ikke verificeres med sikkerhed.

Torsk fra Barentshavet viser, at der ligeledes eksisterer bekvemmelighedsnavne i det nordlige Europa. Dette er en af verdens største resterende bestande af torsk, som forsyner en væsentlig del af fællesskabsmarkedet. Tidligere på året blev det konstateret, at en stor del af torsken, som blev importeret i EU, stammede fra UUU-fartøjer, som lossede deres fangst i havne i det nordlige Europa (f.eks. "Rostok 5"). NEAFC² har reageret igen ved at udarbejde "sorte lister" over fartøjer, som end ikke har tilladelse til at anløbe de kontraherende parters

---

¹ Kommissionen for bevarelse af sydlig tun.

² Kommissionen for fiskeriet i det Nordøstlige Atlanterhav.

havne. Der eksisterer lignende problemer for Østersøtorsk med den forskel, at det i denne forbindelse er EU-fartøjer, som er ansvarlige for udbredt ulovlig overfiskning.

Det står klart, at flagstater, havnestater og markedsstater har funktioner, som er indbyrdes forbundne, og at de alle bør inddrages, hvis UUU-fiskeriet skal bringes under kontrol.

3. EU's UUU-handlingsplan for 2002

EU er i enhver henseende en af verdens største fiskerimagter:

- med den største fangst næst efter Kina og Peru
- med en af verdens største fiskerflåder
- med udstrakt brug af bekvemmelighedsflag, og
- med verdens største afsætningsmarked for fisk.

EU har derfor en forpligtelse til på alle disse områder at bidrage til at forhindre UUU-fiskeri, samt til at forhindre skrappelløse operatører på et hvilket som helst sted i kæden i at profitere fra UUU-aktiviteter. Det er for let at sige, at "EU ikke er den største lovovertræder" eller at "EU ikke kan gøre noget ved problemet alene". På baggrund af EU's politiske og økonomiske betydning, samt dens globale indflydelse har den en moralsk forpligtelse til at gå i spidsen for indsatsen til udryddelse af UUU-fiskeri. Den trussel, som UUU-fiskeri frembyder såvel økologisk, som socialt og økonomisk, betyder desuden, at EU ligeledes har et meget pragmatisk ansvar, hvis fiskebestandene og fiskeriet, som er afhængig af disse, fortsat skal bestå. Fællesskabet har pligt til at fremme en langt mere bæredygtig udviklingsmodel end den model, der på nuværende tidspunkt er fremherskende internationalt.

Så snart Kommissionen havde fremsat forslag om EU's handlingsplan i 2002:

- opfordrede Rådet Kommissionen til inden for rammerne af de regionale fiskerierorganisationer at stille sig i spidsen for bekæmpelsen af en sådan form for fiskeri, og
- henstillede Rådet indtrængende til Kommissionen at iværksætte de af planens initiativer, som henhørte under Fællesskabets kompetenceområde.

Planen indeholdt i den vedtagne form en række foranstaltninger, som var opdelt, alt efter om de skulle iværksættes på fællesskabsplan, regionalt plan, internationalt plan eller i fællesskab med udviklingslandene.

Fællesskabsplan: Fire aktioner, som ikke behøvede godkendelse fra andre lande eller organisationer, skulle gennemføres af EU.

1. *Fastlæggelse af medlemsstaternes ansvar for at forhindre deres statsborgere i at drive UUU-fiskeri.*

Grundforordningen fra 2002¹ indeholder en artikel, der pålægger medlemsstaterne at iværksætte foranstaltninger mod de af deres statsborgere (eller virksomheder), der krænker den fælles fiskeripolitik. Ifølge Kommissionen har medlemsstaterne imidlertid

---

¹ Rådets forordning nr. 2371/2002.

ikke benyttet sig af denne bestemmelse.
==> yderligere indsats påkrævet

2. *Vedtagelse af regler om forbud mod handel med UUU-fisk*
EU gennemfører de regionale fiskerioorganisationers afgørelser om forbud mod handel med visse fiskearter eller om gennemførelse af forskellige fangstdokumentationsordninger. Der kunne imidlertid gøres en langt større indsats, selv om initiativet fortrinsvis bør komme fra medlemsstaterne.
==> yderligere indsats påkrævet fra medlemsstaternes side
3. *Vedtagelse af regler, som gør det ulovligt at handle med UUU-fisk; offentliggørelse af lister over UUU-fartøjer anmeldt af regionale fiskerioorganisationer, samt over fartøjernes redere*
Der er ikke gjort noget fremskridt med hensyn til det første punkt. Der er kun offentliggjort UUU-lister udarbejdet af NEAFC i EUT.
==> langt større indsats påkrævet
4. *Tilrettelæggelse af oplysningskampagner om UUU-fiskeri*
Kommissionen fremhæver farerne ved UUU-fiskeri, men offentligheden har stadig hverken tilstrækkeligt kendskab til problemets omfang eller til EU's involvering heri i en række tilfælde.
==> yderligere indsats påkrævet fra regeringernes, erhvervslivets, de ikke-statslige organisationers, etc. side.

Regionale fiskeriovervågningsorganisationers regi: EU skulle forsøge at få seks aktioner vedtaget inden for rammerne af regionale fiskerioorganisationer

5. *Fremme af detaljerede kontrol- og inspektionsplaner under de enkelte regionale fiskerioorganisationer*
Dette har været en blandet succes afhængig af den enkelte regionale fiskeriovervågningsorganisation. Nogle organisationer har ret effektive planer (f.eks. NEAFC for havneinspektion), mens andre så godt som ingen planer har. Kommissionen hævder, at den gør, hvad den kan.
==> langfristet, vedvarende indsats fra Kommissionens, medlemsstaternes og andre aktørers side
6. *Forøgelse af omfanget af fiskeri reguleret af regionale fiskerioorganisationer*
Der findes stadig mange "lakuner" med hensyn til regulering, f.eks. havregioner og visse fiskearter for hvilke der ikke er nogen ansvarlige fiskeovervågningsorganisationer. Kommissionen hævder, at den gør, hvad den kan. Der er gjort fremskridt på visse områder, men generelt findes der stadig kun ganske få regulativer for dybhavsfisk på åbent hav.
==> langfristet, vedvarende indsat fra Kommissionens, medlemsstaternes og andre aktørers side
7. *Identifikation af UUU-fartøjer og indførelse af sanktioner*
Blandede resultater på dette område. NEAFC har en ordning for opstilling af en sort liste og spærring for havneadgang (men ingen handels sanktioner), delvis baseret på EU-arbejde. Derimod er den tidligere lange sorte liste under ICCAT næsten forsvundet,

hvilket imidlertid ikke skyldes, at alle nu fisker på lovlig vis.

==> langfristet, vedvarende indsats fra Kommissionens, medlemsstaternes og andre aktørers side

8. *Fremme af harmoniserede handlingsplaner inden for rammerne af regionale fiskerierorganisationer*

I lighed med punkt 7 er der kun spredt fremskridt at spore inden for rammerne af de regionale fiskerierorganisationer. Dette var måske nok at forvente, eftersom de er afhængige af de kontraherende parters velvilje, hvorimod EU utvivlsomt kunne presse mere på, hvilket kræver et samarbejde mellem Kommissionen og medlemsstaterne. Mærkeligt nok undlod Kommissionen at evaluere fremskridt på dette område i forbindelse med sin revision af EU's handlingsplan for FAO.

==> langfristet, vedvarende indsats fra Kommissionens, medlemsstaternes og andre aktørers side

9. *Identifikation og kvantificering af ulovlige fangster*

10. *Attestering og dokumentation*

Som Kommissionen anfører, er disse to områder nært forbundet. Der eksisterer stadig en række importforbud inden for rammerne af ICCAT, men den generelle tendens har været, at de lande, over for hvilke der blev indført sanktioner, tilsluttede sig de regionale fiskerierorganisationer, hvorefter de hævdede, at fartøjerne var lovlige og dermed undgik sanktioner. CCAMLR-ordningen fungerer tilsyneladende bedre. Blandt de øvrige regionale fiskerierorganisationer har kun ganske få vedtaget nogen form for ordning med stor virkning.

==> endnu en gang langfristet, vedvarende indsats fra Kommissionens, medlemsstaternes og andre aktørers side

På internationalt plan: fire aktioner blev foreslået af Kommissionen

11. *Forbedring af information om fartøjers ret til fiskeri*

FAO-overholdelsesaftalen oprettede en international database over fartøjer med fiskeriautorisationer, som EU har ratificeret. De regionale fiskerierorganisationer har forskellige fremgangsmåder - nogle bruger "hvide lister" (lister over fartøjer med fiskeritilladelser) og andre bruger "sorte lister" (lister over fartøjer mod hvilke der skal indføres et forbud). Som anført oven for har EU kun indarbejdet NEAFC's sorte liste i sine forordninger, og andre lister er derfor ikke juridisk bindende i EU.

==> endnu en gang langfristet, vedvarende indsats fra Kommissionens, medlemsstaternes og andre aktørers side

12. *Styrkelse af det internationale samarbejde inden for MCS-netværket*

I sin handlingsplan henviste EU kun til et chilensk/amerikansk initiativ til etablering af et netværk for samarbejde mellem kontrolorganerne. Der kunne gøres en langt større indsats på forskellige niveauer, endog inden for EU (selv om kontrolorganet burde bistå hermed). MCS-netværket er en højteknologisk tilgang, men en bedre koordinering mellem EU og tredjelande, f.eks. et bilateralt og regionalt samarbejde med landene i Vestafrika, er ligeledes nødvendigt.

==> nødvendigt parallelt samarbejde inden for rammerne af ordninger, der kræver mindre teknisk viden

13. *Fastlæggelse af fartøjets "væsentlige tilknytning" til flagstaten*
Eftersom dette har været et af de mest genstridige problemer i forbindelse med international ret i mange mange år, er der her tale om et langfristet mål i ordets bogstaveligste forstand. Kommissionen bør fortsat arbejde på at få løst problemet, men det bør ikke bruges som en undskyldning for ikke at fremme andre mulige redskaber.
==> en teoretisk øvelse
14. *Fastlæggelse af havnestaternes rettigheder og pligter*
FAO har vedtaget en forbilledlig ordning for havne, og Kommissionen har presset på for at få den vedtaget inden for NEAFC, hvilket er meget positivt. EU kunne imidlertid gøre meget mere for at gennemføre FAO-ordningen inden for sine egne grænser uden at benytte de regionale fiskerierorganisationer eller vente på, at FAO-ordningen bliver juridisk bindende i henhold til international ret.
==> begrænset fremskridt på internationalt plan, indsats påkrævet inden for EU

Partnerskab med udviklingslandene: nødvendig aktion i samarbejde med udviklingslandene

15. *Bistand til udviklingslandene til bekæmpelse af ulovligt fiskeri*
EU og dets medlemsstater har ydet støtte til en række programmer i udviklingslandene, enten til specifikke lande eller en bestemt region. Disse programmer har vist sig at være effektive med hensyn til at dæmme op for ulovligt fiskeri og bør derfor udvides væsentligt. Kommissionen forsøger ligeledes at opfylde dette mål gennem sit netværk af bilaterale fiskeriaftaler. Begge fremgangsmåder kræver støtte og samarbejde fra udviklingslandenes side, hvilket ikke altid er let at opnå.
==> en del fremgang, bør derfor videreføres, udvides og koordineres bedre med de nationale støtteagenturer.

UUU-fiskeri er af en sådan art, og de redskaber, der kræves for at bekæmpe denne form for fiskeri, er så forskelligartede, at en effektiv indsats fra EU's side kræver en koordineret indsats på en række fronter med inddragelse af forskellige generaldirektorater - under alle omstændigheder Fisk (alle aspekter af den fælles fiskeripolitik), handel (regulering af den internationale handel med UUU-fisk), udvikling (støtte til udviklingssamarbejde med henblik på overvågning), samt SANCO (som er ansvarlig for udstedelse af tilladelser til import af fisk), men ligeledes andre generaldirektorater. Da Kommissionen udviklede sin handlingsplan i 2002, indførte den en tværtjenslig høring, men af en eller anden grund gik denne ordning i sig selv igen.

I sit arbejdsprogram for 2007 har Kommissionen tilkendegivet, at UUU-fiskeri endnu en gang vil blive prioriteret højt, og at den vil udarbejde både en meddelelse om UUU-fiskeri og et forslag til en rådsforordning med en definition af en ny strategi til bekæmpelse af UUU-fiskeri. Denne fornyede interesse fra Kommissionens side kan kun hilses velkommen, og formålet med nærværende betænkning er at give Kommissionen konkret idéer og forslag til, hvad der burde gøres.

4. Hvad EU bør gøre - Handlingsplan for 2007

Ud over at videreføre punkterne fra 2002 er ordføreren af den opfattelse, at følgende bør indføres i den nye handlingsplan, som Kommissionen er i færd med at udarbejde. Som ved

den oprindelige handlingsplan vil en række af disse punkter uden besvær kunne gennemføres, hvis EU har den politiske vilje hertil, medens andre er mere langsigtede mål, som kræver samarbejde med andre aktører i det internationale samfund.

Mange af de følgende forslag har til formål at forbedre og i nogle tilfælde harmonisere de eksisterende lovgivningsrammer, det være sig på nationalt plan, fællesskabsplan eller internationalt plan, i lyset af de erfaringer, der er høstet siden udarbejdelsen af FAO-planen. Yderligere drøftelser inden for rammerne af FAO har resulteret i mere detaljerede dokumenter end den oprindelige plan, og adskillige regionale fiskerierorganisationer har vedtaget foranstaltninger til bekæmpelse af UUU-fiskeri, som - i nogle tilfælde - har været effektive. Det er af afgørende betydning at koordinere indsatsen på alle disse niveauer, da UUU-fiskeri ellers fortsat vil drage fordel af de mindst restriktive havne, markeder, flag, etc.

Nutidens økonomiske og politiske klima med dets handelsliberalisering og altovervejende målsætning om fri bevægelighed for varer og kapital har i væsentlig grad bidraget til at skabe en situation, der begunstiger UUU-fiskeri og markedsføring af dets produkter. Den stadig større lethed, hvormed kapital og fisk kan transporteres rundt overalt, er ikke blevet fulgt op af tilstrækkelige kontrolforanstaltninger til verificering af, at noget, der bevæger sig frit omkring, også er lovligt. F.eks. forholder det sig sådan, at Verdenshandelsorganisationen dukker op - den såkaldte "WTO-vindafkølingsfaktor" - når FAO's eller EU's planer drøftes, eller når de regionale fiskerierorganisationer overvejer sanktioner eller andre foranstaltninger. Alt for ofte er en god idé blevet droppet, når det antydes, at den eventuelt er uforenelig med Verdenshandelsorganisationens regler; dette skete under drøftelserne med Kommissionen i forbindelse med udarbejdelsen af denne betænkning. Det er imidlertid for dårlig en undskyldning for ikke at handle - EU må have sine meningers mod for med eftertryk at presse på for at få gennemført ligegyldigt hvilke foranstaltninger, der måtte være nødvendige for at forhindre UUU-fiskeri. Det er vanskeligt at se, hvorledes Verdenshandelsorganisationen vil kunne forsvare handel med ulovligt fanget fisk.

Det er af afgørende betydning, at medlemsstaterne fuldt ud gennemfører den fælles fiskeripolitikens bestemmelser, idet der - som Kommissionen gentagne gange har anført - er væsentlige problemer med hensyn til overholdelse af bestemmelserne. Retssagen og den bøde, som Frankrig for nylig blev idømt, har ført til væsentlige forbedringer i Frankrig, men har desværre ikke ført til nogen forbedring med hensyn til overholdelse af bestemmelserne i de øvrige medlemsstater.

Nøglespørgsmålet er fiskenes sporbarhed, lige fra de fartøjer der fanger fisken, gennem kontrolkæden, til det endelige salg af fisken, hvilket er en forudsætning for at kunne forhindre ulovligt fiskede produkter i at indgå i denne cyklus og blive hvidvasket. I Fraga-betænkningen anførtes det, at økomærkning er et vigtigt redskab til forbedring af gennemsigtigheden.

EU kunne allerede nu iværksætte adskillige interne aktioner uden at vente på et udspil fra det internationale samfund.

1. De alvorlige krænkelse, som man er nået til enighed om inden for rammerne af den fælles fiskeripolitik (forordning nr. 1447/99), bør ledsages af minimumsbøder i alle medlemsstaterne. Bøden bør være tilstrækkelig høj til at virke afskrækkende i lyset af den høje værdi af en række af de fiskearter, som UUU-fiskeri går efter.

2. De relevante forordninger vedrørende den fælles fiskeripolitik (i det mindste forordningen om kontrol - nr. 2847/93 - og forordningen om det indre marked - nr. 104/2000) bør ændres, således at al fisk, både forarbejdet og uforarbejdet, ledsages af et certifikat, som gør det muligt at spore fisken tilbage til dens oprindelse med angivelse af fangsttid og -sted og fiskerfartøjets identitet. Dette krav eksisterer ganske vist delvis for fisk af EU-oprindelse, men det er ufuldstændigt og kræver en opstramning. Det bør ligeledes finde anvendelse på fisk fra tredjelande, hvad enten det drejer sig om transit eller fisk beregnet for EU's marked (jf. pkt. 8 nedenfor).
3. Alle sorte lister, der vedtages af regionale fiskerierorganisationer, bør straks offentliggøres af GD Fisk på dets websted med angivelse af redere og operatører, idet en sådan opførsel ikke bør omgæres med nogen form for fortrolighed. Listerne bør ligeledes indarbejdes i fællesskabslovgivningen, og fartøjerne bør forbydes at anløbe EU's havne for at losse fisk, tage nye forsyninger om bord eller af nogen som helst andre årsager undtagen humanitære årsager i en katastrofesituation. På nuværende tidspunkt er kun NEAFC's liste indføjet i en forordning, og en nylig ændring af Rådets forordning nr. 51/2006 forhindrer disse fartøjer i at anløbe en EU-havn. Denne fremgangsmåde bør være normen for alle sorte lister vedtaget af alle regionale fiskerierorganisationer. Det bør forbydes EU-fartøjer at servicere disse fartøjer, også når disse befinder sig på åbent hav.
4. Medlemsstaterne bør påtage sig et større ansvar for deres statsborgeres handlinger for at forhindre dem i at drive eller støtte UUU-fiskeri. CCAMLR vedtog i år en ny foranstaltning, som pålægger lande at oplyse, om fysiske eller juridiske personer under deres jurisdiktion er indblandet i nogen form for ulovlig aktivitet, og - i bekræftende fald - at iværksætte behørig foranstaltninger. Hvis EU er forpligtet hertil i henhold til CCAMLR, bør den gøre det til et generelt princip.
5. Organiserede kriminelle gruppers indblanding i UUU-fiskeri bør undersøges af Europol. Som forventet, og i lyset af en række ulovligt fangede arters høje værdi, er der tegn på, at kriminelle organisationer bliver involveret heri.

En række foranstaltninger kunne gennemføres af EU, men kræver muligvis en vis grad af samarbejde med andre lande.

6. Alle fiskerfartøjer og fisketransportfartøjer, som anløber en EU-havn, bør uanset deres flag være klart genkendelige i henhold til FAO's standardspecifikationer. Overvågningsrapporter viser, at det er umuligt at identificere mange fartøjer på fiskeri. FAO's specifikationer er blevet vedtaget af mange regionale fiskerierorganisationer, og EU bør gøre det samme.
7. Alle fiskerfartøjer og fisketransportfartøjer, der fører bekvemmelighedsflag, bør være underlagt et krav om at have samme kontrol- og overvågningsudstyr om bord, som EU har, herunder satellitbaserede overvågningssystemer (FOS), elektroniske logbøger mm. Hvis fartøjerne kommer fra regioner med observatørordninger, bør fartøjerne have enten observatøren eller i givet fald de relevante observatørrapporter om bord.
8. Medlemsstaterne bør ikke give et fartøj, der fisker under dets flag, tilladelse til at blive slettet af det nationale register, medmindre rederen kan påvise, at det ikke overføres til

registret i et land, som af en regional fiskeriovervågningsorganisation er blevet udpeget som et af de lande, der er involveret i UUU-fiskeri. EU bør som et minimum tage dette skridt, selv om den naturligvis ikke kan forhindre en senere overførsel til et bekvemlighedsflag (en større indsats er eventuel mulig i henhold til pkt. 1 i handlingsplanen fra 2002 eller i henhold til pkt. 4 ovenfor).

9. Listerne over fartøjer, der af GD SANCO bemyndiges til at eksportere direkte til Fællesskabet, bør sammenholdes med regionale og nationale lister over UUU-fartøjer. På nuværende tidspunkt er det ikke GD SANCO, som opstiller listen over autoriserede eksportfartøjer, og nogle af de fartøjer, der autoriseres af SANCO, er velkendte gentagne lovovertrædere. GD SANCO bør gives beføjelse til at fjerne sådanne fartøjer.
10. Alle fisk, der skal losses i en EU-havn eller importeres af EU, skal ledsages af dokumenter med så detaljerede oplysninger, at det er muligt på grundlag heraf at bevise, at fisken er af lovlige oprindelse. For fiskerifartøjer, der lossede deres fangst direkte, ville dette omfatte alle nødvendige autorisationer til at fiske i det pågældende område, enten tredjelands farvande eller farvande henhørende under den relevante regionale fiskeriovervågningsorganisation. For fartøjer, som lossede fisk fanget af andre fartøjer, ville en autorisation til omladning være påkrævet ud over ovennævnte dokumentation. Alle fartøjer uden disse dokumenter ville være forment tilladelse til at losse enhver form for fisk eller servicering (brændstof, forsyninger, etc.).

Det er klart, at nøglen til løsning af problemerne i forbindelse med ulovligt fiskeri er sporbarhed, gennemsigtighed og samarbejde på alle niveauer. En hel del mere politisk vilje, end der hidtil er lagt for dagen, til at bekæmpe de økonomiske interesser, som drager fordel af UUU-fiskeri, er ligeledes påkrævet.

PROCEDURE

Titel	Gennemførelsen af EF-handlingsplanen for bekæmpelse af ulovligt, urapporteret og ureguleret fiskeri		
Procedurenummer	2006/2225(INI)		
Korresponderende udvalg Dato for meddelelse på plenarmødet om tilladelse	PECH 28.9.2006		
Rådgivende udvalg Dato for meddelelse på plenarmødet	ENVI 28.9.2006	INTA 28.9.2006	DEVE 28.9.2006
Ingen udtalelse(r) Dato for afgørelse	ENVI 3.10.2006	INTA 3.10.2006	DEVE 3.10.2006
Udvidet samarbejde Dato for meddelelse på plenarmødet			
Ordfører(e) Dato for valg	Marie-Hélène Aubert 13.7.2006		
Oprindelig(e) ordfører(e)			
Behandling i udvalg	3.10.2006	20.12.2006	
Dato vedtaget	25.1.2007		
Resultat af den endelige afstemning	+ 24 - 0 0 1		
Til stede ved den endelige afstemning – medlemmer	James Hugh Allister, Stavros Arnaoutakis, Elspeth Attwooll, Marie-Hélène Aubert, Iles Braghetto, Niels Busk, Luis Manuel Capoulas Santos, David Casa, Zdzisław Kazimierz Chmielewski, Carmen Fraga Estévez, Ioannis Gklavakis, Pedro Guerreiro, Ian Hudghton, Heinz Kindermann, Albert Jan Maat, Rosa Miguélez Ramos, Philippe Morillon, Seán Ó Neachtain, Willi Piecyk, Dirk Sterckx, Catherine Stihler, Daniel Varela Suanzes-Carpegna		
Til stede ved den endelige afstemning - stedfortrædere	Duarte Freitas, James Nicholson		
Til stede ved den endelige afstemning - stedfortrædere, jf. art. 178, stk. 2	Thomas Wise		
Dato for indgivelse	29.1.2007		
Bemærkninger (foreligger kun på ét sprog)			